

'Voor haar was er
nooit een andere
man en voor
mij geen andere
vrouw.'

De ceo is nog bij zijn eerste vrouw

Tekst: Charlotte van Drimmelen,
fotografie: Marcel van der Vlugt

De weg naar succes kan gepaard gaan met huwelijkse malaise. Want zie het ego maar te bedwingen op die rit omhoog. Drie echtparen, hij publiekelijk succesvol, zij meer op de achtergrond, geven hun recept.

*Horeca- en vast-
goedondernemer
Gerard van den Tweel
(1944), ceo van de Van
den Tweel Groep,
bouwde de kruiden-
ierswinkel van zijn
vader uit tot een
imperium.*

*Hij is in 1968 ge-
trouwd met Klasien
van den Tweel-Brou-
wer (1948). Ze wonen
in hun geboorteplaats
Nijkerk. Zij is van
oorsprong drogist.
Ze kregen samen drie
zoons, die eveneens
voor het familiebedrijf
werk(t)en.*

Zij: 'Gerard treedt graag op de voorgrond en ik sta daar pal achter. Ik hou helemaal niet van alle verplichte nummers die komen kijken bij zijn werk. Zakelijke recepties en feestelijke gala's, als het even kan druk ik mijn snor.'

Hij: 'Ga maar lekker alleen, zegt ze dan. Maar meestal vergezelt ze me. Haar kracht is dat zij met iedereen praat: de hoogste baas of Jan met de pet, het maakt Klasien niet uit. Op personeelsfeestjes vertelt ze nooit dat ze mijn vrouw is, hoewel de meesten haar wel kennen.'

Zij: 'Waarom zou ik. Ik wil niet dat iemand zenuwachtig wordt of extra beleefd denkt te moeten doen.'

Hij: 'Er zijn borrels waarop ik haar aan haar haren mee naar huis moet slepen. "Gerard wacht nou even, ik ben in gesprek!"'

Zij: 'Ieder mens heeft een interessant verhaal. Wel ben ik een beetje allergisch voor vrouwen die zich hautain gedragen zodra ze een dure galajurk aanhebben.'

Hij: 'Aan zakenrijpjes naar Curaçao of Miami heeft Klasien ook niet altijd behoefte.'

Zij: 'Blijf ik thuis, dan belt Gerard

wel braaf om te vragen of alles goed gaat. Helaas luistert hij niet altijd.'

Hij: 'Klasien noemt mij Oost-Indisch doof, maar dat komt doordat ik in mijn hoofd altijd bezig ben met zakelijke kansen. Wat betreft werk ben ik innovatief, privé houd ik het zo constant mogelijk. Klasien en ik zijn onafscheidelijk. Voor haar was er nooit een andere man en voor mij geen andere vrouw.'

Zij: 'Nee, ik sta nog altijd niet in de uitverkoop. Maar eerlijk is eerlijk, mijn man is getrouwd met het familiebedrijf. Zijn werk gaat altijd voor en dat went eigenlijk nooit.'

Eigenwijze jongen

Hij: 'We hebben elkaar ontmoet op de kleuterschool in Nijkerk.'

Zij: 'Dat was geen liefde op het eerste gezicht. Pas in onze tienertijd zagen we elkaar staan.'

Hij: 'Klasien kwam toen vaak bij ons over de vloer; ze was bevriend met mijn zussen. Die mooie meid ga ik aan de haak slaan, dacht ik.'

Zij: 'Gerard komt uit een ondernemersgezin met zes kinderen. Het was daar thuis altijd gezellig druk en als enig kind vond ik dat geweldig. Gerard was een eigenwijze jongen en daar viel ik op.'

Hij: 'Klasien was eigengereid. Niets veranderd dus in die vijftig jaar huwelijk; 22 mei 1968 was onze grote dag.'

Zij: 'Dat je die datum niet vergeten bent! Trots op je.'

Hij: 'Wij horen bij elkaar. We hoeven elkaar maar aan te kijken om te weten wat de ander denkt. En het voordeel van zo'n druk bestaan is dat we geen tijd hebben voor ruzie.'

Zij: 'We zijn het best weleens met elkaar oneens, het is echt niet altijd feest in huize Van den Tweel. Mijn vriendinnen weten dat ik soms helemaal klaar ben met Gerard. Het draait toch meestal om hem.'

Hij: 'Als ik gestrest ben, blijft ze liever uit mijn buurt. Dan schijn ik kortaf en ongezellig te worden.'

Zij: 'Wij zijn geen echtpaar dat voor de buitenwereld mooi weer speelt.'

Oprolletjes

Zij: 'Bij de opbouw van Gerards bedrijf sprong ik waar nodig bij op de werkvloer. Mij kun je overal neerzetten; ik vind alles leuk.'

Hij: 'Klasien zorgde dat het overal op rolletjes liep. Toen we kinderen kregen is ze veel minder gaan werken en werd ze thuis de baas. Ook dat deed ze voortreffelijk.'

Zij: 'Gerard vliegt zo'n vijftien keer per jaar de oceaan over en ik pak zijn koffer in. Hij zegt welke overhemden hij mee wil, die strijk ik en vouw ik op.'

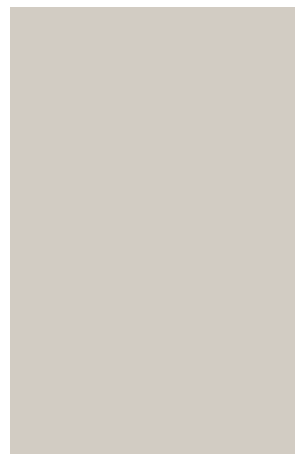
Hij: 'We nemen ook altijd samen mijn toiletas even door, en dan ben ik klaar voor vertrek.'

Zij: 'Ik zorg goed voor mijn man, maar ben zijn slaafje niet. Als hij te vaak om koffie vraagt zeg ik: "Tweel, ik sta niet op je loonlijst, hè?"'

Hij: 'Klasien spreekt duidelijke taal. Moet ook, zeker toen de jongens nog klein waren. Daar had ze haar handen vol aan.'

Zij: 'Die sloegen elkaar geregeld de hersens in, maar het was bovenal beregezellig. In de avonduren bespraken Gerard en ik eventuele schoolperikelen, rapporten, dat soort dingen.'

Hij: 'Toen ze zeven werden hebben

'Niets veranderd in vijftig jaar huwelijk; 22 mei 1968 was onze grote dag.'

we de jongens op internationaal onderwijs gezet. Negen jaar lang zaten ze op een internaat en waren ze vaak wekenlang van huis. Een zwaar offer voor een moeder en we hebben er lang over nagedacht. Wij hadden het druk met werk en dit gaf de jongens meer ritme en regelmaat.'

Zij: 'Ferry, onze jongste zoon, overleed op zijn zestiende. Met terugwerkende kracht heb ik me weleens afgevraagd waarom we voor het internaat gekozen hadden. Maar dat is achteraf.'

Overlijden Ferry

Hij: 'Ferry is in 1991 omgekomen bij een auto-ongeluk. Onze wereld stortte in. Ik ben harder gaan werken. Harder dan ik al deed.'

Zij: 'Gerard kon er niet over praten en zocht afleiding in zijn werk. Ik bleef thuis achter. Verslagen, vol van verdriet.'

Hij: 'Klasien en ik gingen anders met ons verdriet om. Als we samen op de begraafplaats waren, stapte ik direct daarna weer in de auto om naar kantoor te racen.'

Zij: 'Ik wilde daar geen ruzie over maken, het was al ingewikkeld genoeg.'

Hij: 'Klasien kwam op een gegeven moment haar bed niet meer uit. Van haar hoofde het allemaal niet meer. Toen heb ik met de vuist op tafel geslagen: "Niet zo egoïstisch, Klasien. Je hebt nog twee andere kinderen."'

Zij: 'Ik kon hem wel wurgen op dat moment. Maar hij had gelijk en ik heb me bijeengeraapt. Het is nog steeds moeilijk hoor, maar je moet gewoon door.'

Hij: 'Mijn ondernemingslust is na Ferry's dood niet veranderd. Van zakenpartners vernam ik achteraf dat ik afwezig overkwam, maar de cijfers lieten geen inzinking zien.'

Ziekte Edward

Zij: 'Toen werd onze oudste zoon, Edward, rond zijn 33ste ernstig ziek. Dit kunnen we ook wel weer aan, was hoe we erin stonden. Opnieuw een zwarte periode, die ieder op zijn eigen wijze doormaakte.'

Hij: 'Edward bleek aan een zware vorm van epilepsie te lijden. Er waren dagen dat hij heel veel aanvallen had.'

Zij: 'In de beginperiode was zijn achterhoofd compleet beurs van alle smakken die hij maakte. Lag hij weer ergens in een plas bloed. Het revalidatieproces heeft lang geduurd en nog steeds heeft hij van zijn vrouw en van ons veel zorg nodig.'

Hij: 'Praten gaat moeilijk en in verband met verlamming verplaatst

Klasien en ik zijn on

Edward zich vaak per rolstoel. En toch gaat hij door met werken. Hij geeft nog steeds leiding aan vijfhonderd medewerkers binnen ons bedrijf. Hij maakt minder uren dan vroeger, maar heeft zich omringd met mensen die hem fantastisch steunen.'

Zij: 'Edward, doe nou kalm aan, zeg ik vaak. Ik maak me zorgen, maar hij is net zijn vader: niet te houden.'

Visje bakken

Zij: 'Gerard was veel weg, maar de verjaardagen van de kinderen sloeg hij nooit over. Hij was er misschien niet altijd op de dag zelf, maar het werd groots gevierd. We gingen ook met het gezin op vakantie. Maar wanneer ons laatste weekendje weg was, romantisch met z'n tweeën, kan ik me niet herinneren.'

Hij: 'Jawel, Maastricht, vorig jaar. Of was dat te veel gecombineerd met zaken?'

Zij: 'Hij probeert drie keer per week thuis te eten. Als het aan hem ligt eet hij elke dag gebakken aardappelen, maar dat krijgt hij niet. Op avonden waarop hij later thuiskomt dan beloofd, moet hij zelf iets klaarmaken.'

Hij: 'Ik kan best een tartaartje of een visje bakken.'

Zij: 'Je zou het niet verwachten van deze spraakwaterfall, maar 's avonds hoor je Gerard niet. Dan heeft hij de hele dag aan één stuk door gepraat en is hij moe.'

Hij: 'Dan ga ik vroeg naar bed. Ik lig er vaak eerder in dan Klasien, dat is een late vogel. Mijn telefoon staat 's nachts wel aan, want het buitenland kan bellen.'

Zij: 'Dat vind ik absurd.'

Hij: 'Soms is Klasien streng. Als ik bijvoorbeeld zeg dat ik wil uitbreiden, raadt ze me dat af.'

Zij: 'Weer meer mensen op de loonlijst, weer meer verantwoordelijkheden: genoeg is toch genoeg? En als hij dan zegt ervan af te zien, maar een dag later toch weer een of ander pand aangekocht heeft, kan ik pijnlijk worden. Dan voel ik me belazerd.'

Nieuwe auto? Nee

Hij: 'Klasien is veel te bescheiden. Ze kan doen en kopen wat ze wil, maar ze doet het niet.'

Zij: 'Wil je een nieuwe jurk? Of een auto? vraagt hij dan. Nee, wat moet ik ermee? Ik heb een Polootje, dat rijdt als een tierelier. Bovendien ben ik sinds het ongeluk van Ferry geen held meer achter het stuur.'

Hij: 'Ik wil dat zij geniet van dingen die we ons kunnen veroorloven.'

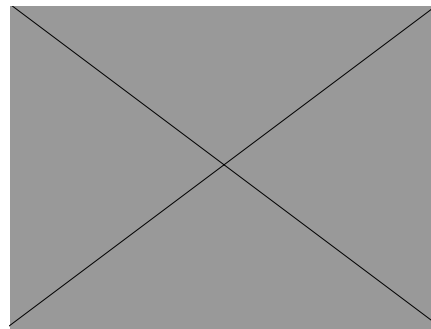
Zij: 'Gerards bereidwilligheid zijn bezit met iedereen te delen vind ik mooi. Hij steunt goede doelen, zoals scholen en kerken in Nederland, maar ook op de Caraïben. Hij trakteert mensen zonder dik te doen. Moest hij eens proberen trouwens: dan fluit ik hem direct terug.'

Hij: 'De angst van Klasien is dat ik op een dag dood neerval en zij opgezadeld zit met het bedrijf.'

Zij: 'Twintig jaar geleden kreeg hij een TIA.'

Hij: 'Het doktersadvies was stoppen met drinken en sindsdien voel ik me uitgerust en fit.'

Zij: 'Eén ding is zeker: Gerard dendert door tot de dood ons scheidt. Ik probeer hem in bescherming te nemen, maar mijn resultaten zijn miniem.'

afscheidelijk